

ASI ATES

ANN SEI LIN

Çevirmen: Hatice Meryem Gelg r

GİRİŞ

PRENSES Tsukimi'nin yedinci yaş gününde, babası bir Tanrı'yı ateşe verdi.

Kar beyazı geyik, saray avlusunu çevreleyen kiraz ağaçlarından bile uzundu. Yakalanıp bedeni zincirlere vurulunca, boynuzları ağaçların dallarındaki çiçekleri yere saçtı. Boş gözleri etrafa korku içinde baktı. Prenses'in babası bir elinde meşaleyle yanına yaklaşırken geyik toynaklarıyla yeri tekmeledi, debelendi, acı içinde çırpındı.

Prenses Tsukimi'nin damarlarında bir şey titreşti. Kalbinin bu denli çarpmasına neden olan şeyin hayret mi yoksa öfke mi olduğunu bilmiyordu Prenses.

Babası geyiğe korkusuzca yaklaşırken saray halkı alkışlarla tezahürat ediyordu. Halkın gözünü boyamak için basit bir güç gösterisinden başka bir şey değildi bu yaptığı. Tsukimi daha küçük bir çocukken bile bu gösterişin güçle doğrudan bağlantılı olduğunu biliyordu. Dışarıdan güçlü

biri gibi görünmek, insanları güçlü olduğuna *inandırmanın* en temel yoluydu.

Geyik, babasının üzerine hücum etti. İmparatorun kafatasını dişlerinin arasında parçalamak için ağzını açtı ama bağlı olduğu zincirler buna engel oldu. Tsukimi o an geyiğin beyaz dişlerini, karla kaplı gibi görünen dilini ve çene kaslarını oluşturan kâğıt katlarını görür gibi oldu. Geyik, üzerindeki kıvrımlı katları, pileli toynakları, bukleye benzer kuyruğu ve postuna dalga deseni veren kürküyle görenleri kendine hayran bırakan bir doğa harikasıydı.

Şikigamiyle* arasında yalnızca bir adım boyu mesafe kalan İmparator, elindeki meşaleyi hayvanın ayağına doğru fırlattı. Alevler yaratığın etrafında yükselmeye başladığında bedenini oluşturan kâğıt kanlı canlı bir şeyden canlanmış bir cenaze ateşine dönüştü. Geyik çılgılık çılgılığa bağırды ama alevler acımasızdı. Saray halkı alkış tutup seyrederken önüne çıkan her şeyi yutan bu sıcaklık ve ışık yığını geyiğin bedenini kısa sürede yuttu.

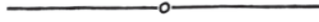
“Hele şükür,” diye mırıldandı Prens’in budala kardeşi. “Huzurumuzu kaçırان bir şikigamiden daha kurtulduk.”

Alevlere kapılan kiraz çiçekleri küle dönüşürken Tsukimi gözünü bir an olsun geyikten ayırmadı. Kanında dolaşan bir şey şarkı söylüyor gibiydi. Zaten doğru olduğunu bildiğini şeyin gerçek olduğunu teyit edercesine fısıldıyor, gözleriyle şahit olduğu olayın bir Tanrı'nın ölümü olduğunu biliyordu. Prens o an parmak uçlarında elektrik akımına benzer bir şey hissetti.

* şikigami – Kâğıttan yapılmış yaratıklar. Hünerbazlar şikigamileri kan bağıyla kendilerine bağlayabilir. Efendisi olmayan şikigamiler sonunda vahşi canavarlara dönüşür.

Geyik, alevler vücudunu yalayıp yutarken Prenses'e baktı. Göz göze geldiklerinde Prenses'in kalbine şimşek çarpmış gibi oldu.

Prenses bir daha asla böylesine güzel bir şey göremeyeceğinden emindi.

“Raporun tamamı bu kadar, Majesteleri.”

Tsukimi gözlerini kırıştırdı. Harap haldeki taht odasına bakındı. Paramparça olmuş fayanslara ve kırılmış heykellere bir müddet göz gezdirdikten sonra bakışlarını önünde saygıyla diz çöken elçiye doğru çevirdi.

Doğru ya, rapor. Askerin gök şehrine verilen zararla ilgili raporunu dinlemesi gerekiyordu, geçmişte yaşananlara dalıp gitmenin sırası değildi.

Prenses iç geçirdi. Yerel halkın çok kıymetli şehirlerinin yok edilmesinden onu sorumlu tutup tutmadığını neden umursamalıydı ki? Bir aslanın, ayaklarının altındaki karıncaların duygularından daha büyük dertleri olması gerekirdi. Prenses'in ilgilenmesi gereken daha önemli şeyler vardı.

Aradan üç gün geçmişti.

Tam üç gün önce, bir ejderha şikigami Sola-İl'in en korunaksız yerine girip her şeyi yerle bir etmişti. Tam üç gün önce yazlık sarayı tuzla buz olmuş, değerli kitaplarla dolu kütüphanesi küle dönmüştü. En kötüsü de şikigami çocukların kaçıp gitmesi olmuştu.

Ama Prenses hâlâ aynı yerdeydi. Bu uçan kayanın üzerinde sıkışıp kalmıştı. Yeniden inşa edilmesi gereken bir şehir, gömülmesi gereken cansız bedenler, kendisinin suçu olmayan bir şey için her an isyan etmeye hazır öfkeli halkla uğraşması gerekiyordu. Evet, kendi şikigamisini yapmaya

çalışmıştı. Ortadan kaybolursa kimsenin ruhunun duymaya-
cağı yetimler ve dilenciler üzerinde deney yaptığı doğrudu.
Ama şehre saldıran ejderhanın onunla bir ilgisi yoktu.
Sorabitorların* suçlamalarına rağmen ejderhanın nereden
geldiğini bilmiyordu ve açıkçası bu umurunda da değildi.
Özellikle de zihnini meşgul eden çok daha önemli meseleler
varken.

Çocukların peşinden gitmesini emrettiği adamdan da ses
seda çıkmamıştı. O çok değerli İmparatorluk Hünerbazı**
Fujiva bile bir kez bile olsun rapor göndermemişti. Yapması
gereken görevin ne kadar önemli olduğunun farkında değil
miydi? Böylesi şikigamilerin ne kadar nadir ve değerli oldu-
ğunu anlayamıyor muydu?

Beceriksizler! Tsukimi'nin dört bir yanı beceriksizlerle
doluydu! Boğazının içinde rahatsız eden bir şeyler olduğunu
hissetti. Tıpkı bir define avcısının altın parıltısını görmesi
gibi, parmakları o çocukları bulup paramparça etme arzu-
suyla karıncalandı.

Elçi öksürdü. “Majesteleri, en azından cenazelere katıl-
manızı iyi olacaktır. Sorabitorlar aynı zamanda şu durumdan
da rahatsız—”

O an taht odasının kapıları açıldı.

Üzerinde altın rengi iplerle süslenmiş siyah bir ünifor-
ma olan bir asker içeri girdi. Prenses Tsukimi askeri görür
görmez onun kendi ordusundan olmadığını anladı. Adam
ondan korkmayı henüz öğrenmemiş, kendinden emin bir
edayla yürüyordu.

* Sorabito – Gökyüzü insanları anlamına gelir. Yedi gök şehrinde birin-
de doğmuş insanlara verilen isim. İmparatorluk tarafından ikinci sınıf
vatandaş olarak kabul edilirler.

** Hünerbaz – Kâğıdı istediği gibi kontrol edebilen insanlar.

“Majesteleri, Prenses Tsukimi!” Sadece gerektiği kadar, olabildiğince az eğildi önünde. Sesi bile tiz ve rahatsız ediciydi. “Babanız, İmparator Hazretleri, size selamlarını ve hayal kırıklığını gönderiyor.”

O an Tsukimi'nin bütün keyfi kaçtı. Askerin cümlesine nasıl devam edeceğinden son derece emindi.

“Meydana gelen ... felaket nedeniyle, Sola-İl'i şahsen ziyaret edip burada düzeni yeniden sağlamaya karar verdi. İmparator Hazretleri buradaki davranışlarınızla ilgili tedirgin edici söylentileri duymuş. Şikigami yaratma girişimlerinizi... İnsanlar üzerine yaptığınız şeytani deneyleri... İmparator Hazretleri kendisi buraya gelene kadar sizin Sola-İl'de kalmanızı emrediyor. Bu emre uymanız—”

O an Tsukimi ister istemez iç çekti. Babası en iyi günlerde bile canını sıkmayı başarırdı. Burada kalıp onun şikayetlerini dinlemektense Yomi'nin* en karanlık köşesine atılmayı tercih ederdi.

“Sola-İl'in saldırıya uğramasının üzerinden üç gün geçti. Bana bu haberi şimdi mi gönderiyor?”

Asker kaşlarını çattı. “İmparator Hazretleri olanları duyar duymaz beni Sola-İl'e gönderdi. Buraya elimden geldiğince hızlı geldim Majesteleri.”

“Senin yerine mekanik kuş gönderebilirdi.”

“İmparator Hazretleri mesajını alacağınızdan emin olmak istedi.”

“Peki benim mesajımı alıp almadığımı nereden bilecek?”

Asker şaşkınlıkla Prenses'e baktı. “Çünkü dönüp ona rapor vereceğim Majesteleri.”

* Yomi – Yer altı dünyası, ölüler diyarı.

Prenses Tsukimi güldü. Aptal adamlardan hoşlanmazdı. “Rapor vereceksin, öyle mi? Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

Prenses’in ne demek istediğini nihayet anlamıştı asker. “P-Prenses!” diye kekeleyen askerin yüzündeki kan tamamen çekildi.

İşte bu. Böyle olması daha iyiydi. Huzuruna çıkan bütün adamların yüzleri işte aynen böyle olmalıydı.

Prenses ayağa kalktı, adam ise çılgılık çılgılığa geriye doğru tökezledi, sendeleyerek bir moloz yığınının üzerine düştü. Tsukimi’nin yüzünde bıçak kadar ince ve keskin bir tebesüm oluştu.

“Neden burada kalıp babamı beklemiyorsun? Bak, sana bir arkadaş bile bıraktım.” Elindeki raporu sıkı sıkı tutan ve muhtemelen başka bir yerde olmayı dileyen elçiye doğru eliyle işaret etti. “Hatta isterseniz ben gidince sırayla tahtıma bile oturabilirsiniz.”

“Gi–Gidince mi?” diye ciyakladı adam.

“Ava,” diye cevapladı Prenses, tatlı bir sesle. “Ava gidiyorum.”

BİR

BERRAK suyun içinde gümüş balıklar hızla yüzüyordu. Üzerlerinde parıldayan pullar, alacakaranlığın yumuşak ışığında yıkanıyor gibiydi. Kurara derenin kenarına yaklaşmış, akan suya bakıyordu. Balıklardan biri kuyruğuyla suyu sıçratınca suyun üstündeki yansıması dalga dalga yayılmaya başladı. Artık omuzlarının altına kadar uzanan siyah saçları suyun yüzeyinde süzüldü. Biri yeni yağmış kar kadar beyaz, öbürü ise gayet sıradan görünümü olan elleriyle nehir kıyısında yetişen otları kavrayınca tırnaklarının içi toprak doldu.

O esnada bir su böceği suya indi. Balıklar ağızlarını açıp böceğe doğru hızla yüzdüler. Derenin yüzeyine çıkıp zıplamaya başladıklarında Kurara'nın sol kolu aniden dirseğinden koptu.

Kolu paramparça olup kare şeklinde yüzlerce küçük kâğıda dönüştü. Kâğıtlar, yörüngesinde ilerleyen asteroitler gibi Kurara'nın etrafında dönmeye başladılar. Kâğıt parça-

larından biri havayı delip geçercesine diğerlerinden hızlıca uzaklaştı ve balıklardan birine ok gibi, hatta daha fazla güçle saplandı. Suyun üzerine kan yayılmaya başladığında diğer balıklar etrafa kaçıştılar. Kurara parmaklarını şıklatınca kâğıt parçası balığı ona doğru getirdi.

“Bir tane yakaladım!” diye bağırdı heyecanla. Keskin kâğıt parçasını balıktan çıkardı ve avını kamp ateşinin yanında oturan oğlan çocuğuna fırlattı.

Haru balığı beceriksizce yakaladıktan sonra parmaklarını kaygan pulların üzerinde gezdirdi. Balığın pörtlek gözlerini ve bir karışık açık ölü ağızını gördüğünde ise beti benzi attı. Balığı kendisinden uzakta tutarak uzaklaştırarak, “Tamam, iyi iş çıkardın. Şimdi şu balığı geri al Rara! Gözlerini dikmiş bana bakıyor!”

Kurara'nın kimonosunun* boş kolu, esen rüzgârla dalgalanıp dirseğine çarpıyor, kâğıtlar yavaşça yere düşen konfeti gibi havada dans ediyordu. Kurara'nın etrafını çevrelerken tekrar bir araya geldiler. Her kare parçası bir sonrakiyle birleşerek pürüzsüz, mermer beyazı bir kol oluşturana kadar uzadı ve sertleşti.

Kâğıttan kol tekrardan Kurara'nın dirseğine tutundu. Kurara koluna vurarak çalışıp çalışmadığını kontrol etti. Kolundaki bu ağırlık kendisini iyi hissettirmişti. Gerçek bir insan koluna hiç benzemese de kas kadar sağlam ve et gibi esnek ve yumuşaktı. Kurara, balığı Haru'nun ürkek ellerinden aldı, temizlemek ve yemeye hazır hâle getirmek için bir ağaç kütüğünün yanına çömeldi.

Kâğıttan parmaklarının uçlarını bıçak kadar keskinleştirirken “*Belki de vücudumun böyle olması o kadar da kötü bir şey değildir,*” diye düşündü.

* kimono – Düz kesimli bir tür giysi. Vücudu sarar ve sıkıca bağlanır.